

Arrest

nr. 132.095 van 24 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 oktober 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014 om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Hind RIAD, die loco advocaat Franz GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Claudia MORARU, die loco advocaat Edda MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten

naam : N.

voornaam : K.

geboortedatum : 01.01.1994

geboorteplaats : Shamshapoor

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene vroeg op 06.05.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 15.04.2014 werden geregistreerd te Crotona (Italië) en dit vanwege illegale binnenkomst. De betrokkene verklaarde bij zijn aanmelding te zijn geboren op 30.11.1996. De betrokkene werd aangemeld bij de Dienst Voogdij, waarbij twijfel werd geuit betreffende de verklaarde leeftijd. Een op 15.05.2014 uitgevoerd leeftijdsonderzoek wees uit dat de betrokkene op datum van het onderzoek een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,8 jaar met een standaarddeviatie van een 2,2 jaar als een goede schatting werd voorgesteld. De op 06.05.2014 ingestelde voogdij werd op 27.05.2014 opgeheven.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pasjtoense afkomst, werd gehoord op 26.06.2014 en verklaarde dat hij Afghanistan drie maanden voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België verliet. Hij reisde per vliegtuig en met gebruik van zijn paspoort en een visum voor Iran van Kaboel naar Téhéran (Iran), vanwaar hij per auto zijn weg vervolgde naar Turkije. De betrokkene stelde dat hij na twee dagen verblijf in Turkije vandaar met een boot vertrok en aankwam in Crotona in Italië. Na twee dagen in Crotona reisde de betrokkene per trein via Frankrijk door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 05.05.2014 aankwam. Op 25.06.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord. Artikel 22(1) van Verordening 604/2013 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen twee maanden dient te antwoorden op een verzoek voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 22(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 gewezen op hun verantwoordelijkheid en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

De Italiaanse instanties erkennen wat later, op 25.09.2014, inderdaad verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij geen specifieke reden had om voor België te kiezen en stelde dat de trafikant hem naar België bracht. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in België wil blijven en in Afghanistan vernam dat hij in België zou kunnen studeren.

Middels een schrijven van zijn raadsman d.d. 04.08.2014 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat de Italiaanse instanties de

massale aankomst van asielzoekers niet aankan en dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) impliceert. Bij het verzoek worden de volgende bronnen gevoegd : Michela Morroi, "Le traitement des demandeurs d'asile en Italie", *Hommes et Migrations*, 1300 (2012) pagina 72 en volgende; Eric Fraye, "Sans aide l'Italie laissera les réfugiés entre dans l'UE, L'Observateur, 13.05.2014; RT News, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", 11.06.2014; Voice of America, "UNHCR urges EU to help Italy with tuden of refugees", 11.04.2014; Raad van Europa, resolutie 2000/2014, 26.04.2014 en Raad van Europa, rapport 13531, "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", 09.06.2014.

Hieromtrent merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grand zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grand van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds vermeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat hij in België wil blijven en in Afghanistan vernam dat hij in België zou kunnen studeren. Op 04.08.2014 verzocht de betrokkene, middels een schrijven van zijn raadsman, de Belgische instanties zijn asielaanvraag te behandelen omdat de Italiaanse instanties volgens hem de massale aankomst van asielzoekers niet aankan en omdat dat een overdracht aan Italië een schending van artikel 3 van het EVRM impliceert. Het door de betrokkene geciteerde artikel van Michela Morroi ("Le traitement des demandeurs d'asile en Italie", *Hommes et Migrations*, 1300 (2012)) dateert uit 2012 en geeft volgens ons dan niet ook niet de actuele situatie weer. Het aangehaalde bericht RT News, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", 11.06.2014 gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard zijn dit betreurenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging. In het geciteerde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", opgesteld door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, wordt inderdaad gesteld dat de grote instroom van immigranten via Italië de instanties van dat land voor bijzondere uitdagingen stelt op het vlak van opvang en integratie en worden bepaalde tekortkomingen gesignaleerd. Maar tevens wordt in ditzelfde rapport ook gewezen op de inspanningen, die reeds werden genomen om de uitzonderlijke toestand het hoofd te bieden ("L'accès aux procédures d'asile et

le suivi des conditions d'accueil dans l'ensemble des centres nationaux ont été améliorés", pagina 13, punt 53; "Je salue l'intention des autorités italiennes, affirmée dans le décret du 17 septembre 2013, d'augmenter la capacité d'accueil du système SPRAR (système de protection des demandeurs d'asile et des réfugiés) géré par l'association nationale des communes d'Italie (ANCI), grâce à un plan triennal (2014-2016) visant à passer de 8000 places à 16 000 places", pagina 13, punt 54). We zijn dan ook van mening dat op grond van dit rapport niet kan worden besloten dat personen, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wensen we ook op te merken dat het feit dat Italië, lidstaat aan de "buitengrens", tot heden een grote toestroom van immigranten kent op zich geenszins impliceert dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 604/2013 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen benadrukken we dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer naar Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tót november 2013 (verder Aida-rapport genoemd : "...in case the Dublin returnee did not apply for asylum during their initial transit or stay in Italy before moving to another European country, when they are sent back to Italy they can file an asylum application following the ordinary asylum procedure like all asylum seekers", pagina 24, § 6), en Schweizerische Flüchtlingshilfe (Seraina Nufer, Muriel Trummer), "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, pagina 13 punt 4.2.). Kopies van de vermelde rapporten worden bijgevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Dat personen, die aan Italië worden overgedragen en nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië toegang hebben tót het opvangnetwerk wordt bevestigd door het AIDA-rapport (pagina 25, §1) en het Dublin-project-rapport (pagina 48, §2). Beide rapporten wijzen ook op de met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in het leven geroepen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië overgedragen personen. Algemeen zijn we van oordeel dat uit een analyse van de meest recente rapporten met betrekking tót de situatie van asielzoekers in Italië (UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tót november 2013; Anna Galosi en Cristina Laura Cecchini, "Dublin II Régulation. National Report. European network for technical coopération on the application of the Dublin II Régulation- Italy", 19.12.2012) niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 25.09.2014, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag bevestigden. In hetzelfde schrijven deelden ze mee dat de betrokkene zal worden toegewezen aan het project "ICARO" ("Integrare, Curare, Accogliere, Recuperare, Orientare - Nuovo Centra di Accoglienza per Soggetti Dublino appartenenti aile catégorie di vulnérabilité"), dat in het leven

werd geroepen met de steun van het Europees Fonds voor Vluchtelingen en met medewerking van het Rode Kruis specifiek opvang en bijstand biedt aan personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen. De Italiaanse instanties waren volgens de bepaling van Verordening 604/2013 geenszins verplicht tót het geven van deze informatie. Het feit dat ze in hun antwoord d.d. 25.09.2014 meedelen, toezeggen dat de betrokkene aan een welbepaald project van opvang en begeleiding zal worden toegewezen toont volgens ons aan dat de betrokkene na overdracht adequate opvang en begeleiding zal worden aangeboden.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tót Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene tijdens het verhoor d.d. 26.06.2014 geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dat de betrokkene verder tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties..

Brussel, 13.10.2014

Koen Vandebos, De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging"

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet / is zij ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het wordt overigens niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

De verzoekende partij voert in een enig middel het volgende aan :

“Aangezien verzoeker zal aantonen dat het bevel om het Belgische grondgebied te verlaten zoals de beslissing tot weigering van verblijf aangetast zijn door onwettigheden.

Dat de heer N. van mening is dat de bestreden beslissing verschillende artikelen en bepalingen schendt, met name schending van:

- *artikel 17 van de Verordening (M) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;*
- *artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM);*
- *artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;*
- *artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);*
- *het algemeen beginsel van voorzichtigheid;*
- *het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op de pertinente elementen);*

Aangezien het passend is dat België het verzoek van de heer N. om Internationale bescherming behandelt omdat er een reëel risico bestaat, in geval van verwijdering naar Italië, van schending van artikel 3 EVRM:

Dat in een artikel van 2012 « Hommes & Migrations », Michela Morroi onderstreept dat :

«La législation italienne garantit au moins sur le papier un accueil à tous les demandeurs d'asile. Toutefois dans biens des cas aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement et la situation es spécialement tendue dans les grandes villes. [...] Le résultat est que des centaines de personnes trouvent abri où elles peuvent : certaines dorment dans la rue, d'autres occupent des édifices abandonnés sans aucun type de confort (chauffage, eau, etc.). Donc, ces personnes se retrouvent totalement éloignées de la société italienne et de la possibilité d'obtenir une reconnaissance légale. Sans domicile fixe, ces personnes ne peuvent pas obtenir d'assistance psychosociale, ni s'inscrire sur les listes de demandeurs d'emploi, ni avoir l'opportunité d'être accompagnées par un avocat dans toutes les démarches administratives liées à la demande de statut de réfugié, Dès lors; ces personnes deviennent presque "invisibles" sur le territoire italien, Dans la société Italienne, les demandeurs d'asile sont confrontés au manque de travail et à une constante lutte pour leur survie, à tel point qu'ils sont également exposés au risque de tomber dans la criminalité et la prostitution. »

Dat de heer N., als asielzoeker in het Kader van de Dublin-III Verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Italië systematische wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM:

Dat het verslag van Asilo In Europa, getiteld "The Future of the Italian reception System. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the SPRAR system, Daniela Oi Capua' van 7.3.14 onderstreept "In 2012 and 2013 the SPRAR system has constantly grown with ad hoc, temporary expansions, bringing the system's capacity to around 9.500 places at the end of 2013. But it is only with the Ministerial decree of the 29th of January 2014 - which will be valid for the period 2014-2016 - that the SPRAR system eventually reached a structural capacity of 13.020 places plus 6.500 additional places. (...) Despite being a very good result, this is far from sufficient to cover all the existing needs, especially if we consider that the turnover rate within the SPRAR structures is not particularly high. This means that the SPRAR will not be the Italian reception system but will only come to constitute a bigger part of the system, as compared to previous years. Overcrowded, isolated and extemporaneous measures will continue to be resorted to by the Italian authorities to host some asylum seekers. The percentage of the "lucky ones" who will find a place in the enlarged SPRAR system compared with the "unlucky ones" who will not find a place in a SPRAR project, will largely depend on the influx of asylum seekers over the next years and on the turnover rate within the SPRAR"

Dat op 27.3.14 Uw Raad van mening was dat:

« la partie défenderesse a été informée du fait que l'accès aux soins médicaux pour les demandeurs d'asile est extrêmement difficile en Italie.

sur la base du rapport de l' « OSAR » qu'il n'y a pas de garanties claires concernant l'accueil fourni en Italie ainsi que relatif au traitement médical nécessaire et adéquat pour la requérante en cas de retour U peut être conclu que la partie défenderesse ne pouvait pas ignorer que la requérante suivait un traitement médical adapté à ses graves problèmes de santé. Le Conseil peut, sur la base de ces éléments et compte tenu des modalités de la présente procédure en extrême urgence, constater, prima facie, la méconnaissance de l'obligation de motivation formelle dans le chef de la partie défenderesse. Il estime, prima facie, que par cette méconnaissance il n'est pas permis d'exclure l'art. 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de conclusion, le moyen tiré de la Motion alléguée de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme est sérieux »,

Dat op 11.4.14 in een mededeling van het UNHCR stond:

« Depuis que les autorités Italiennes ont mis » place l'opération de sauvetage octobre 2013, suite aux naufrages tragiques au cours desquels quelque 600 personnes ont trouvés la mort, plus de 20 000 personnes ont été secourues en mer. En 2014 le nombre d'arrivés par la mer en Italie s'élève désormais à quelque 18 000 personnes. Près de 43000 personnes étaient arrivées en 2013. Les Syriens fuyant la violence dans leur pays étaient majoritaires, avec plus de 11300 arrivants ».

Dat op 26.5.14 nam de Raad van Europa een Resolutie waarin stond dat:

« l'Assemblée parlementaire salue l'intensification des efforts des autorités face aux situations d'urgence, notamment par le biais de l'opération Mare Nostrum. Cependant des problèmes structurels continuent de peser sur les mesures à prendre au plus vite pour adapter les systèmes italien et européen aux besoins. D'une part, des capacités d'accueil adéquates, l'identification conforme des personnes et le contrôle ultérieur de leurs déplacements ainsi qu'un traitement rapide et transparent des flux migratoires mixtes sont quelques-uns des impératifs auxquels les autorités italiennes doivent pleinement satisfaire. D'autre part les autorités européennes doivent redéfinir leurs politiques et leurs réglementations relatives à l'immigration ainsi que les soutenir par des moyens financiers et opérationnels appropriés ».

Dat op 5.6.14 de Nederlandse Raad van State een Dublin overdracht naar Italië geschorst heeft:

« in Nederland schorste de voorzitter van de Raad van State op 5 juni 2014 een overdracht van een alleenstaande asielzoeker naar Italië, op basis van de Dublin-verordening. Deze zaak is mogelijk van belang voor andere asioldossiers, omdat het over de algemene situatie in Italië gaat. De asielzoeker voerde aan dat Italië structureel tekortkomt, met betrekking tot de opvang van asielzoekers, de toegang tot de asielprocedure, en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan asielzoekers. De Nederlandse Raad van State zegt dat dit nader onderzoek vergt, en schorst intussen de overdracht »

Dat dit ook voortvloeit uit het rapport Reception conditions In Italy. Report on the current situation of asylum seekers and bénéficiaires of protection. In particulier Dublin returnees van 9.6.14 van het Swiss Refugee Council, SFH-OSAR die onderstreept dat:

« According to the NGOs in Malpensa and Fiumicino airports, Dublin returnees some-times stay for a few days at the airport (without accommodation) until housing can be found for them. UNHCR also reports in its most recent publication on Italy that Dublin returnees sometimes spend several nights at the airport until they are given accommodation. (...) Conclusion: Only people who are in the asylum procedure have recourse to the NGO at the airport. Even vulnerable people with protection status such as ill persons or single mothers with children do not have access to the NGO at the airport The NGOs can arrange accommodation, the local Prefecture is responsible for the refugee but if another Préfecture is responsable it can only arrange short term accommodation in a FER project at the most as well as a train ticket. The organisations at the airport are often insufficiently informed about the needs of the new (...).

Further, Italy is in breach of its positive duties arising under the CHQ particularly as regards spécial measures for the protection of asylum-seeking and refugee children. In relation to the de facto unequal treatment of nationals regarding social assistance, positive discrimination measures are required particularly where children are affected. Finally, the placement of children in institutional care is in breach of the CRC whenever this is not necessary in the best interests of the child. »

Dat op 11.6.14 het AFP met het volgende bericht kwam:

The Italian authorities stranded refugees without food or shoes in car parks outside Rome and Milan says the UN. Italy is struggling to deal with the 50,000 immigrants that have arrived this year and has asked the EU to help mitigate the crisis. The UN High Commissioner for Refugees has condemned Italy treatment of a group of refugees who were found abandoned outside Milan and Rome in what the organization described as an "unacceptable incident. The refugees "were found without shoes, disorientated and without having been given anything to eat or drink".

Dat op 7.7.14 de krant "De Morgen" een artikel publiceert waarin staat dat:

"Het staat nu al vast: 2014 belooft een recordjaar te worden voor Italië, al valt er bitter weinig te vieren, In de eerste zes maanden van dit jaar spoelden al ruim 65.000 vluchtelingen aan op het eiland van Lampedusa, langs de kusten van Sicilië of in de meest zuidelijke provincies van de laars"

Dat het UNHCR heft op 8.7.14 het volgende onderstreept:

"Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants

intercepted in International waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return".

Dat op dezelfde dag het UNHCR nog aangaf dat:

« UNHCR told reporters that so far this year more than 500 people are known to have died trying to cross the sea from Africa and Asia to various countries in Europe. A record 64,000 people travelling in small boats from North Africa have reached Italy alone this year - more than in all of 2013"

Dat verzoeker uw aandacht wenst te trekken op een zeer recent arrest van 12.7.14 van uw Raad, waarin staat:

"De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen. Het feit dat asielzoekers geen opvang krijgen, vormt een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij verwijst naar en citeert uit:

Het verslag van Asilo in Europe getiteld "The Future of the Italian reception system. Interview with the Director of the Servizio Centrale of the PRAR system, Daniela Oi Capua" van 7.3.14.

- *Een mededeling van UNHCR op 8.7.14*
- *Een resolutie van de Raad van Europa van 26.6.14 die het structureel karakter van het opvangprobleem beklemtoont.*

De bestreden beslissing erkent aldus enerzijds dat er "momenteel" en "uitzonderlijke" immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsvinden in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald Tunesië, Libië, Egypte en Syrië maar beroept maar beroept zich anderzijds op rapporten die respectievelijk dateren van met 2011 en o o e De bestreden beslissing neemt derhalve de implicaties van "uitzonderlijk immense toestroom" die "momenteel" plaatsvindt niet in aanmerking, De verzoekende partij brengt informatie bij die de periode maart 2014- juli 2014 omvat. (...)

De informatie die verzoekende partij bijbrengt is prima facie relevanter voor de actuele beoordeling van de opvangproblematiek dan de rapporten die de periode april 2011 – oktober 2013 beslaan. Gelet op actualiteit van de bewijsstukken die aangebracht worden door de verzoekende partij, alsook het feit dat een aantal stukken uitgaan van UNHCR en de Raad van Europa, en de vaststelling dat deze stukken prima facie erop kunnen wijzen dat verzoekende partij bij overdracht naar Italië aan onmenselijke of vernederende behandelingen zou kunnen worden blootgesteld, voort verzoekende partij] een ernstige grief aan".

Dat de Europese Hof voor de Rechten van de Mens nog aangaf, met betrekking tot de verwijdering van een familie naar Italië, dat:

"In reply, I can inform you that pending the decision of the Grand Chamber in Tarakhei v. Switzerland n°29217/12, it may be envisaged that, depending on the circumstances of the individual case, interim measures may be applied in respect of persons or families in a similar situation to the applicants in the Grand Chamber case"

Dat al deze bronnen als zeer betrouwbaar beschouwd moeten worden,

Dat de levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië mensonwaardig zijn;

Dat de bronnen die vermeld worden door tegenpartij niet actueel zijn;

Dat de verschillende hierboven vermelde bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Italië niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering naar Italië van de heer N. hij blootgesteld zal worden aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM zoals artikel 4 van Handvest van de Grondrechten van de Europese unie;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te schorsen; Aangezien tegenpartij de materiële motiveringsplichten het zorgvuldigheid beginsel geschonden heeft in zoverre zij niet ernstig heeft onderzocht of de heer NOORI bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM,

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij informatiebronnen geraadpleegd heeft om er achter te komen of deze onmenselijke behandelingen in Italië ooit werden vastgesteld of aangeklaagd door onafhankelijke mensenrechtenorganisaties; Dat de Italiaanse wetgeving hieromtrent ook niet werd nagekeken, Dat zodoende de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is, Aangezien het simpele feit dat de heer N. niet uitdrukkelijk de risico's naar voren heeft gebracht met betrekking tot zijn eventuele terugkeer naar Italië ontslaat tegenpartij met van de verplichting om deze risico's na te gaan bij verwijdering:

Dat in casu tegenpartij haar motiveringsplicht schendt in zoverre zij die oefening niet afdoende gedaan heeft. Dat Uw Raad in tegenstelling heeft vastgesteld dat: "Ook het BHRM heeft reeds geoordeeld dat het terugsturen van een persoon naar een land van bestemming waar ernstige tekortkomingen, aan deze verplichtingen worden vastgesteld, kan aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Mutatis mutandis EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, MS.S v, België en Griekenland" artikel 4 van het Handvest Grondrechten Europese Unie (dat dezelfde strekking heeft), ook plaats in het kader van een overname onder de Dublin-II-Verordening (HvJ 21 december 2011, nr. - 411/10, N.S. v. Secretary of State for the Home Department, par. 80/m94). Als dan mogen de lidstaten bij toepassing van de Dublin-II-Verordening niet uitgaan van de automatische presumptie dat asielzoekers bij terugname of overname door een andere lidstaat op een wijze zullen worden behandeld die de grondrechten eerbiedigt (RW, Arrest Nr, 116183> 19.12.2013),.

Dat Uw Raad in het zelfde arrest van december 2013 ook aangaf dat: Zoals reeds aangegeven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van de verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een regel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling /cf. HvJ 21 december 2011, C-411/10). De verwerende partij mag er zich dus niet mee vergenoegen aan te geven In de motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zelf naliet op een voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten dat zij vreesde dat zijn grondrechten in het gedrang zouden komen. Er rustte in voorliggende zaak een positieve verplichting op de verwerende partij om na te gaan of, gelet op de verslagen van instanties zoals het de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties en de Commissaris voor de mensenrechten bij de Raad van Europa, de grondrechten van de verzoekende partij niet in het gedrang zouden worden gebracht bij een repatriëring naar Spanje, [...]

Gezien de verslagen omtrent de situatie in Spanje een indicatie geven dat er ernstige problemen zouden kunnen zijn voor asielzoekers, kan de verwerende partij zich niet zomaar beperken bij de motivering van de bestreden beslissing tot het vermoeden dat aangezien het een lidstaat van de Europese Unie betreft die gebonden is door een bepaalde reglementering een vreemdeling er geen risico s loopt, dat alle standaarden gerespecteerd worden(RVV, Arrest Nr. 116183,19.12.2013)

Aangezien de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd is in zoverre de analyse van risico's van verzoekster om in Italië blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen niet voldoende is; Dat de bestreden beslissing zodoende artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de (...) artikel 62 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt;

Aangezien dat uit de hierboven vermelde rapporten van verschillende betrouwbare bronnen moet worden vastgesteld dat België het verzoek van de heer N. om internationale bescherming moet behandelen op basis van artikel 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.6.13 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend;

Dat het past de tenuitvoerlegging van de beslissing tot welgering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten te schorsen".

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij haalt een aantal bronnen aan om te argumenteren dat in theorie opvang wordt voorzien voor elke asielzoeker maar dat dit vaak in de praktijk niet het geval is, dat zij die op straat moeten slapen, omdat zij geen vast adres hebben, tussen de mazen vallen op socio-economisch vlak, en geen toegang hebben tot de een advocaat die hen kan bijstaan in de administratieve procedure tot erkenning als vluchteling, dat er een aanzienlijke toename is van asielzoekers die via de openbare wateren Italië willen bereiken, dat nog steeds moet worden gewerkt aan een adequate opvangcapaciteit en identificatie van personen, dat de Nederlandse Raad van State een overdracht van een asielzoeker aan Italië schorste omdat Italië structureel tekort schiet op het vlak van opvang van asielzoekers, toegang tot de asielprocedure en het verschaffen van ondersteuning en faciliteiten aan deze groep, dat ook Dublin-terugkeerders vaak dagen op de luchthaven moeten verblijven tot wanneer huisvesting is gevonden voor hen, dat het zelfs voor kwetsbare groepen vaak moeilijk is om toegang te krijgen tot de NGO op de luchthaven, dat het ter beschikking stellen van de regering van minderjarige asielzoekers mogelijks in strijd kan zijn met het Kinderrechtenverdrag, dat groepen van vluchtelingen werden onderschept zonder schoeisel, voedsel of drank, dat tijdens de eerste zes maanden van het jaar al 65.000 vluchtelingen aanspoelden, dat UNHCR onderstreept dat extra aandacht moet worden gegeven aan vluchtelingen die werden opgevist op de wateren, dat de situatie van de bootvluchtelingen, zo ze al niet omkomen, schrijnend is en dat volgens het EHRM eventueel "interim measures" kunnen worden gevraagd voor families of personen.

De verzoekende partij concludeert uit deze informatie, en uit een arrest van de Raad, dat de levensomstandigheden in Italië mensonwaardig zijn, dat de bronnen die worden gehanteerd door de verwerende partij niet actueel zijn, dat verschillende bronnen onderstrepen dat een asielaanvraag in Italië niet adequaat behandeld wordt en dat bij verwijdering zij zou blootgesteld worden aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder stelt zij nog dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in zoverre niet ernstig is onderzocht of de verzoekende partij bij verwijdering naar Italië blootgesteld zal worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij weliswaar verwijst naar recente algemene informatie, maar dat uit die informatie veelal blijkt dat er zich inderdaad problemen stellen die een risico inhouden op een schending van artikel 3 van het EVRM en het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest voor asielzoekers die, al dan niet over zee komend, door de mazen van het opvangnet glijpen, in die zin dat zij, omdat zij geen adequate opvang hebben, in een cascade van moeilijkheden terechtkomen, zowel op socio-economisch vlak als op het vlak van toegang tot juridische bijstand bij het indienen van een asielaanvraag. Hoezeer deze problemen inderdaad, zoals de verzoekende partij het stelt, een indicatie lijken te kunnen zijn van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, maakt zij niet aannemelijk dat dit ook voor haar geldt. Immers gaat zij er volledig aan voorbij dat in casu de Italiaanse autoriteiten ten aanzien van de verzoekende partij uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van haar asielaanvraag hebben bevestigd, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier. Daarbij werd ook meegedeeld dat de verzoekende partij zal worden toegewezen aan het project ICARO dat de steun van het Rode Kruis geniet en waarin specifiek opvang en bijstand wordt geboden aan personen, zoals de verzoekende partij, die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen. In die zin is aan de eerste voorwaarde voldaan opdat zij niet in het eerder door haar geschetste watervalsysteem zal terechtkomen: adequate opvang en begeleiding worden immers uitdrukkelijk aangeboden. Het verslag van ASILO dat door de verzoekende partij wordt aangehaald spreekt overigens over "the lucky ones" die een plaats vinden in het opvangsysteem en de "unlucky ones" die geen opvangplaats vinden. Daarbij komt nog dat de verwerende partij de autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis stelt van de overdracht zodat de aangekondigde opvang kan worden georganiseerd. De verwerende partij kon derhalve alleen al op grond van de opvanggaranties in het project gesteund door het Rode kruis en de bijstand waarvan sprake, oordelen dat een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest werd aangetoond. Deze vaststelling is voor de Raad determinerend inzake het onderzoek naar een mogelijk risico op een onmenselijke of vernederende behandeling; de verzoekende

partij brengt immers geen informatie bij die erop zou wijzen dat zelfs in de opvangomstandigheden die voor haar zijn voorzien, de asielzoeker alsnog het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of dat zij geen toegang zou hebben tot de asielprocedure. In de geschetste omstandigheden –en bij gebrek aan bewijs van het tegendeel- moest de verwerende partij dan ook niet verder motiveren dan zij heeft gedaan.

Het niet aangetoond zijn van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij overdracht naar Italië noopt tot de vaststelling dat alle middelonderdelen, die van het tegenovergestelde uitgaan, *in casu* als zijnde niet ernstig moeten worden bestempeld.

Er is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden die moeten worden vervuld opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou kunnen worden bevolen. De vordering moet derhalve worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend veertien door:

Mevr. A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. L. JANS,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

L. JANS

A. WIJNANTS